

F. S. Copeland:

Johnnie in mačke

Položaj je bil obupen. Josh si je obližnil usta in molčal. Šekec, ki je med prerekanjem izginil se je vrnil s koščkom ocvrte ribe, ki ga je oprezno držal v gobčku.

»Vem, da je to pravo.« je dejal »ker je del kosila, ki ga je pripravila naša gospodinja za svoje mačke. Prhranil

klicanem zavodu, ki mu pravijo šola, nisem mogel zdržati, Josh! Moji sošolci so bili surovejši od mojih bratrancev.«

Josh je skrivil hrbet. Kljub svojemu ukoreninjenemu prezirju do fatalinov ni mogel razumeti, da žive dečki, ki so bolj pokvarjeni kakor Taylorovi.

Ko je Johnnie povžil cvrtje, si je utešil žejo pri bližnji kapnici. Zadovoljen se je nato igral z mačkami. Dinah mu je ponosno prinisla eno svojih mačic in bila je vsa vzradoščena nad njegovim presenečenjem in občudovanjem. Ko se je vrnila z mladčcem na postrežje je dovolila Johnnieju, da ji je sledil prav do brloga. Deček se je silno začudil

sem ribo za Dinah, a ona jo bo gotovo privoščila Johnnieju. Dinah, ki je bila zelo radodarna, je Šekčeva opazka hudo užalila. Previdno je položil ribo poleg dečka.

Vse mačke, razen Joshua so se nato porazgubile po temnih kotih, da jih Johnnie ne bo videl, ko se prebudi. Mežikale so s svojimi svetlimi očmi, da jih svetloba iz okna ne bi izdala.

Johnnie se je lačen prebudil, a spomnil se je, da nima niti belčca v žepu. V tem je zagledal košček ribe, ki je ležal ob vzglavju.

»Josh, ali si ti resnično onaj p.avljčni maček, ki je prinesel svojemu lačnemu gospodarju hrane? Že dolgo nisem tako dobro jedel. V osem pre-

mačinemu bivališču. Mesto, kjer je skotila svoje mladčce, je bilo podobno v tla vzdadanemu zaboju, ki se je lahko zgoraj zaprl. Pokrov je bil iz navadnih desk s kakršnimi je bil pokrit estali pod. Tajnost skrinjalšča je varovala posebna vzmet. Johnnie je ugrabil, kako je Dinah prišla do tega bivališča. Sča-

soma so se deske najbrže skrčile in okvir se je pod Dinahno težo udril. Deček je sedaj videl, kaj je njegov oče hranil v tem prostoru. Zanj je bila najdba gotovo zanimivejša kot za Dinah. Svežnj papirja, ki jih je Dinah uporabila za stelo so bili važni dokument, in vrednostni papirji; jeklene skrinjice so pa najbrže hranile denar ali dragocnosti, saj je vedel, da tudi stric v takih zabojčkih hrani denar.

Ko se je Johnnie vračal v kuhinjo, je spotoma ugibal, komu pripada najdba. Ali je njegova? Šnaj jo je od našel! Gotovo pa je, da mora stvar prijaviti policiji. Del denarja bi gotovo dobil. Vsaj toliko, da bi si kupil hrane in obleko ter živel v skromni majhni kočici. Lepo je živeti v majhni koči in morda bi se mu tudi mačke pridružile... V vrtu bi gojil vrtnice, v kuhinji bi plapolal velik prijeten ogenj. V duhu je že vse to doživljal. Ko je tako razmišljal ni pazil na pot. V temi je zgrešil stopnico ter telebnil po stopnišču, da je zabobnelo po vsej hiši.

Mačke so se silno prestrašile. Le Josh je vedel, da je Johnnie padel, ker so ljudje v temi nerodni. Ker je ropotu sledila čudna tišina, sta Njau-vau in Josh odšla k stopnišču, da doženeta, kaj se je zgodilo. Joj, kako se je prestrašil Josh, ko je zagledal Johnnieja, ki je ležal na vznožju stopnišča. Ni se ganil in bil je hladen kot zemlja.

»Veš li, kaj to pomeni. Njau-vau? Saj ti si imela mačice in med mačico in otrokom ni bogve kakšne razlike?« je jokavo vprašal Josh in od strahu skrivil hrbet.

Njau-vau se je s šapico rahlo dotaknila drobnega, vlažnega obrazka.

»Ko je moja siva mačica postala vsa mrzla, sem se pogosto vlegla nanjo, da bi jo segrela, in res kmalu se je otopogla. Ko sem si zlomila nogo, sem bila tudi jaz vsa mrzla, a v košarce so mi dali toplo vrečico in ogrela sem se. Vi moški si pač ne znate pomagati v stiski. Dinah, pridi in pomagaj!«

Mački sta trli svoja melka, drobna telesa ob dečkov vrat in zapestja. Živalici sta delali vse to tako skrbno in preudarno, kot da sta se udeleževali tečaja: kako nudimo prvo pomoč v nezgodah.

Johnnie se je kmalu zavedel. Z muco je vstal in odšel v kuhinjo, kjer se je na ležišču iz starih preprog zvil v klončič.

»Utrujen sem. Njau-vau.« je dehal in pobožal mačko s svojo drobno ročico. Nato je zadremal.

Johnnie ni bil samo sestradan, bil je tudi žalosten. Žalost je tudi bila poglaviti del njegove bolezni.

Kuharica v Sekčevem čomu je bila ta dan pošteno ošteta, ker ji je zmanjkalo najlepši kos rjave, lepo zapečene, dišeče pečenke, ki je brez sledu izginil s krožnika prav v trenutku, ko ga je hotela odnesti v jedilnico. Mesc je Sekec tako spretno izmaknil, da ga ni nihče opazil — in krivdo je nosila kuharica.

Tako se je zgodilo, da je bil Sekec najponosnejši maček v hiši strahov, ko je položil meso pred Johnnieja in čakal, da se deček prebudi. A ko se je Johnnie prebudil, je bil Sekec najžalostnejši maček vse mačje družbe.

Z vročičnimi očmi je zrl Johnnie v prazno. Njegovo grlo je bilo izsušeno — žejen je bil. Zaman so mačke ugibale česa si želi, a tudi če bi vedele, rnu ne bi mogle pomagati.

»Josh,« je dejala Njau-vau, »grem in poizkusim privedi zdravnika. Mene je ozdravil in gotovo bo vedel, kaj je Johnnieju. Počakam le, da se zmračí.«

Josh je mežikal in od časa do časa potresal brke.

»Jaz bi ne klical zdravnika! Ko se bo Johnnie dobro odpočil in naspal, se bo bolje počutil. Če pa privedemo človeka, bodo tako gotovo kot sem jaz maček odvedli Johnnieja nazaj k gospodu Tayloru. Nikar se preveč ne utruji z bedenjem, draga moja. Jaz grem po vrabce!«

Potrta je zrla Njau-vau za njim. Prepričana je bila, da se je Josh le iz žalosti oddaljil. Saj so se tudi ostale mačke iz istega vzroka izogibale doma. Le ona ni zapustila Johnnieja. Njene mačice so se šele nedavno osamosvojile, zato je bila polna modrosti vseh mater, od tvoje mamice do male gospe ščinkovčove, ki gnezdi na bližnji jablani. Prav nič se ni bala Bedela je in hotela pomagati.

Ko se je znočilo, se je Johnnie pogniril. S hitrim nejasnim glasom je govoril tako proseče, kot bi si nečesa goreče želel. Njau-vau je predla in mijavkala, a vse ni nič pomagalo, zakaj Johnnie se ni zavedal, da je Njau-vau pri njem. Mačka ga je obupno pogledala, nato se je pognala skozi okno in preko ograje. Kakor puščica je švigala po ulicah tik ob stenah kot mala siva senca.

»Le zdravnik more pomagati.« je preudarjala. »kaj če prišel gospod Taylor, bolje je, da vzame Johnnieja s seboj, kakor da leži s svojimi groznimi brezizraznimi očmi pri nas — ali da celo umre.«

Bilo je okoli desete zvečer. Zdravnik

je pravkar odložil knjigo, ker se je namenil k počitku, ko začuje čuden ropot ob oknu ordinacijske sobe. Zdejo se mu je, da trka nekdo z debelo rokavico na steklo. Kmalu je začul razločen, proseč »mijav!«. Sprva se za mjavkanje ni zmenil, a ker je mačka vztrajala, je odprl okno, da bi videl kaj želi.

»O, vi ste, milostiva! Kaj pa je? Mari se vam je slabo godilo, odkar ste zbežali od nas? Poglejmo, če je ostalo kaj mleka in kave — kaj nočeš mleka? Kaj pa hočeš, muca?«

Mačka je skočila nazaj k oknu, kot bi hotela ven. Nato se je vrnila k zdravniku, se drgnila ob njegove noge in mjavkala, da ga je bilo skoraj strah.

(Daje prihodnjo nedeljo)

L. F. Favier:

Slepi potnik

Prvega »slepega« potnika sem spoznal že maja meseca l. 1923., to se pravi, že precej časa, preden je mlademu Američanu Stribelu padlo v glavo, da se je skrtil v letalo francoskega letalca Assolanta, da bi preletel Atlantski ocean. Zanimivo pa je, da ne vem niti koliko let je imel, niti kako mu je bilo ime, ker tega še sam ni vedel.

Bil je srbski deček iz Pančeva, kjer je bilo tiste čase letališče za Beograd. Tu so pristajala potniška letala in letalci so prenočevali v majhni gostilni blizu letališča. Pri mizi nam je stregel droban deček, ki se mu je videlo, da se je jokal, pa tudi na licih je imel sledove petih prstov.

»Že spet ga je gospodar tepel!« mi je dejal tovariš. »Ubožec! Sirota iz rojne je in ne ve niti svojega imena niti ne pozna staršev. Vojaki so ga našli na obrežju Dunava, zavitega v pernico. Bilo je leta 1914., takrat, ko so Avstrijci streljali na Beograd. Kaki dve leti je moral imeti, a ni znal druge besede: kakor »bum!« In še te se je bil naučil od topov, ki so bruhali železo na Beograd. Brez dvoma so mu bili starši umrli, ker ni nikoli nihče spraševal po njem.

Ta gostilničar ga je vzela k sebi in ker ni vedel njegovega imena, so ga imenovali Buma. Čeprav je priden in marljiv, dobi več bre kakor kruha in spat mora v kuhinji pod mizo. V največje veselje mu je, če more streči francoskim letalcem, zato smo ga vzeli v zaščito in že dvakrat zagrozili gostilničarju, da pojdemo drugam, če ne bo nehal pretupati dečka. Na žalost pa nismo vsak dan tu!

Zalostna zgodba mi je segla v srce, in ko sem se čez nekaj dni vrnil, so mi pripovedoval, čudne reči:

»Bumu pravijo zdaj vsi Letalec!«

Minulo nedeljo je bil Bum sklenil, da bo ušel krutemu redniku. Svoj načrt je že dolgo pripravljal in vse preračunal. Dobro je vedel, da se bo gospodar opil, ker je bil tisto nedeljo velik praznik: v Pančevu, in se bo zbudil šele pozno dopoldne.

Ponoči se je splazil v lopo za letala in poiskal letalo, ki mora drugo jutro odleteti, daleč proč od nezaslužnih udarcev.

Zdaj se mora pa skriti! Opazil je, da je za prostorom za prtljago praznina, ki sega do konca repa. Se je že skrtil, le nekaj uric še, o poli petih morajo odleteti, pa bo rešen!

Ob štirih je zaslišal korake in g'asove. Mehaniki so, ki morajo letalo dobro pregledati in pripraviti. Pilot prihaja, letalo vodijo iz lope, zdaj začuje letalčev ukaz, naj poženejo vijak, že sliši mogočno brnenje stroja: letalo se dviga.

Visoko plavajo in Bum misli ves vesel, da je že rešen. Le to mu je žal, da ničesar ne vidi. Nekoč je slišal letalca, ko je pravil, da ni lepše vožnje kakor prd zoro, ko postaja Dunav ves rdeč od vzhajajočega solnca. Rad bi videl iz letala Beograd in kraljevo palačo! Ves vesel misli, kako bo njegov gospodar jezen, ko bo zvedel, da mu je ušel. Pa tudi na svojega prijatelja, cigančka Iva, ki tako lepo igra na svoje gosli s tremi strunami, misli; ali se bo Ivo čudil!

Najbolj se pa čudi letalec, da je letalo zadaj tako težko. Bolje bo, da se spustim in pogledam, si je mislil in namestu da bi nadaljeval svojo pot, se začne polagoma spuščati.

Bum ni vedel, zakaj se letalo tako na-

giba — šele potem, ko je začul letalčev jezni glas, je zvedel, da so pristali.

Ze ga zgrabi mogočna pest in Bum se najde na trdih tleh. Glavo skriva v roke in joka.

A letalcu se je zasmilil in še nehank sam ga tolaži. »Pojdi hitro domov, saj ne bo nihče zvedel!«

Bum se je vrnil na delo in gospodar ni zvedel ničesar. Francoski etalec pa, ki so videli njegovo žalostno osodo, so ga nekega dne vzeli s seboj v Pariz, kjer se je začel učiti za letalskega mehanika.

Danes je Bum že mož, postal je etalec in se tudi ne imenuje več Bum, njegovega imena vam pa ne povej!

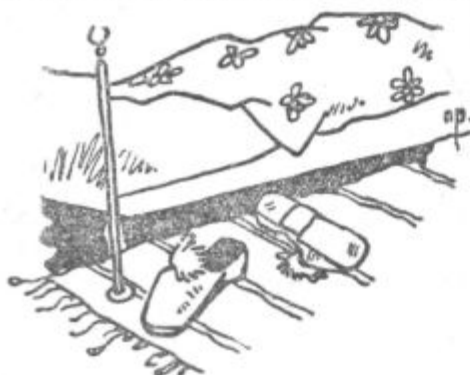
Prevedel Rr.

L. Mrzel-Frigid:

Copatke

Milojca, le kako moreš vsak večer tako zagnati copatke k svoji postelji, da ena zmerom narobe obleži?

Aj, te tvoje smešne, drobne copatke z žametastimi cofkili! Kako malo si še hodila v njih! Po sobah ležijo mehke, tihe, rožnate preproge in te preproge so bile doslej še skoraj edina cesta, na katero je stopil tvoj korak. Toda zmerom pride kakšen človek in pozvoni, in ko Francka priteče iz kuhinje in odpre, se skozi vrata v pred-sobo zmerom ulije sivi mraz sveta. Tako majčkena si še, Milojca, da skoraj ne moreš vedeti, kako mrzel in trd je kamen na hodnikih in stopnicah in

kako umazane, težke ceste držijo križem sveta. V teh svojih rožnatih copatkah ne smeš čez prag, Milojca. Pojdi v sobo in se igray.

In polagoma boš postala velika in tele copatke ti bodo premajhne. In hiša, v kateri si doma, ti bo nehala biti ves svet. Dobila boš šolenčke in plašček in nekega dne boš polagoma šla

po stopnicah. Stopila bos na ulico, šla bos okrog ogra, čez vrge, čez mostove, šla bos po svetu, in ko se boš čez dolgo nekoč vrnila domov bo morala Francka tvoje šolenčke nesti k čevljarju Aj, to boš velika deklica že takrat! Hotela boš imeti svoje prve laskaste škorenjčke in še sama ne boš vedela, zakaj. In imela jih boš in v njih boš šla skozi življenje in nekoč boš tako daleč prišla, da več ne boš našla domov Aj, Milojca, nikar si ne želi laskastih škorenjčkov!

Glej, tako mehke in dobre so preproge pri vas doma. Tako lepe so te tvoje rožnate copatke. Največja stvar na svetu je pač, biti takšenle majhen otrok, kakor si ti, Milojca.

Majčkena si, Milojca. Nobene stvari še ne veš, nobene molitve še ne znaš. Pa nič ne maraj za to. Le kar igray se s stvarmi, kar jih je po sobah. In ko boš zvečer šla spat, le spet vrzi copatke tako, da bo ena zmerom narobe obležala. Meni se zdi, kakor da te copatke vsak večer klečijo pri tvoji postelji in namesto tebe molijo, da bi bilo s teboj vse samo dobro in lepo.

L. N. Tolstoj:

Trije tatovi

Mužik je peljal v mesto prodat osla in kozo.

Koza je nosila zvonček.

Trije tatovi so ugledali mužika in eden je dejal: »Ukradel bom kozo teko, da mužik ne bo niti opazil.«

Drugi tat je dejal: »Jaz bom ukradel osla mužiku iz rok.«

Tretji je dejal: »To ni nič težkega, jaz pa mu bom ukradel obleko.«

Prvi tat se je prikradel h kozi in vizvonček in ga obesil oslu na rep, koza pa je odpeljal.

Ko se je kmet na križšču ozrl in videl, da koze ni, jo je pričel iskati.

Tedaj je pristopil k njemu drugi tat in ga vprašal, kaj išče?

Mužik mu je povedal. Drugi tat je dejal: »Videl sem tvojo kozo; ravnokar je tekla skozi tale les človek s kozo. Lahko ga ujameš.«

Mužik je stekel za kozo in prosil tatu, naj mu drži osla. Drugi tat je odpeljal osla.

Ko se je mužik vrnil iz lesa in videl, da tudi osla ni več, je zaplakal in ošel po cesti.

Prišel je do ribnika, kjer je videl človeka, ki je sedel in jokal. Mužik ga je vprašal, kaj mu je.

Mož mu je odgovoril, da so mu uka-

zali nesti v mesto vrečo zlata, da se je hoto ob ribniku oddahniti pa je raspal in v snu potisnil vrečo v vodo.

Mužik ga je vprašal, čemu ne gre ponjo.

Neznanec je odvrnil: »Bojim se vode in plavati ne znam, toda tistemu, ki mi privleče vrečo ven, dam 20 zlatnikov.«

— Mužik se je razveselil in pomislil: »Bog mi je ponudil srečo s tem da mi je vzel kozo in osla.« — Šlekel se je, zlezol v vodo, toda zlate vreče ni našel; ko je zlezol iz vode, ni bilo obl. ke nikjer.

Bil je tretji tat, ki mu je ukradel obleko.

Marica Bartolova:

Čokolada

Mlada Metka je hodila v prvi razred. Ko je odhajala zjutraj v šolo, ji je mati vsako jutro pripravila kos dobrega domačega kruha, ga zavila v bel čist papir in vtaknila v Metkino šolsko torbico.

Včasih je Metka milo pogledala svojo mamico in prosila:

»Mama, prosim, daj mi rajši dinar.«

A mati je odgovorila:

»Ne, dinarja ne dobiš, domač kruh je vendar najboljši.«

Metka pa ni mami povedala, zakaj bi prav za prav rada imela dinar.

Nedaleč od šole je bila namreč mala trgovina in več Metkinih sošolk je kupovalo, iz šole grede, za dinar, ki so ga jim matere dajale za kruh, kos čokolade. Metki se je to zdelo prav imenitno, čakala jih je pred trgovino in jih občudovala, ko so po poti grede, grizle ali lizale sladko čokolado. Ob taki priliki se ji je včasih vsiljevala misel, da so druge mame boljše od njene. Njena mama je večkrat dejala, da se otrokom ne sme dajati denarja za slaščice, da to ni zdravo in da se otroci na ta način grdo razvadijo.

Nekega dne pa, ko je Metka zavila za vogal ulice, je zagledala na tleh sveži dinar. Vsa se zardeča od nenavadne srece, pobrala je dinarček in ga vtaknila v žep svojega oredpasnika.

Bila je pridna učenka a tistega dne, ko je našla dinar, je morala za kazen stati v kotu. Ko jo je učiteljica poklicala, se je vsa stresla in ni vedela kaj se bila vprašana. Mislila je samo na dinar v žepu, otipavala ga je in ogledovala.

Tisto jutro se ji je zdelo neskončno dolgo. Ko je pa vendar stopila iz šolske veže, je tekla v prodajalno ter kupila za dinar košček čokolade. Trgovka ji je zavila v papir in Metka je vsa srečna tekla proti domu.

Sama bi za nič na svetu ne pojedla kakšne take reči. Imela je svojega mlajšega brata, zelo rada in z njim je delila vse, kar je dobila boljšega. Vso pot domov grede, je mislila samo na to,

kako bo bratec vesel, ko mu bo dala kar polovico sladke čokolade.

Ko je pred hišnimi vrati hotela odvit čokolado, je držala v roki — sam papir. Ker je tekla vza zamišljena, ni opazila, kdaj se ji je čokolada izmuznila iz papirja.

Vsa žalostna je poklicala bratca, povedala mu, kaj se je zgodilo in oba sta roko v roki šla isto pot nazaj do trgovine in iskala po tleh. Našla nista ničesar in žalostna sta se vrnila domov.

Tako je Metka spoznala, da najdeni denar ne prinaša dobička.

Dragi „Jutrovčki“!

Za nagrado so bili izžrebani:

Miloš Metlikovič, uč. v Ljubljani, Gradišče 11.

Gojko Grbac, dijak gimnazije v Mariboru, Cankarjeva ulica 14.

Zinauer Branko, uč. III. razr. real. gimn. v Mariboru, Aleksandrova c. 45.

Vida Jeglič, uč. V. razr. v Radečah pri Zidanem mostu.

Blaško Davorin, uč. III. razr. mešč. šole v Celju, Nova vas 13.

Matija Lipužič, uč. V. razr. v Trbovljah.

Dušan Moškon, uč. II. razr. v Središču ob Dravi.

Bernard Niko, vajenec na Jesenicah, Gregorčičeva ul. 10.

Natalija in Nevenka Fon, uč. I. razr. real. gimn. v Novem Sadu, Željeznička ul. 98.

Anica Vidmarjeva, uč. II. razr. gimn. pri Uršulinkah v Ljubljani.

Vsak nagrajenec dobi lepo knjigo, okrašeno z mnogimi slikami, iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Prihodnjo nedeljo bomo objavili nov natečaj. Opozorite svoje prijatelje in znance, da pazljivo prečitajo prihodnjo številko, kjer bomo spet razpisali nekaj lepih knjižnih nagrad.

Tukaj pa nadaljujemo z objavo imen tistih, ki so nam poslali lepe risbe, a jih zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti:

Ljudvik Černe, uč. IV. razr. v Zagrebu, Anton Auer, uč. V. razr. v Ljubljani, (upamo, da se je Jurček med tem že potolažil!) Dušan Dvornik, uč. III. razr. v Zagrebu, Vlado Prekoršek, uč. IV. razr. Sv. Barbara pri Mariboru, Joško Šraj, uč. III. razr. v Radomljah, Branka Pavlin, uč. V. razr. v Radomljah, Bano Dušan, uč. I. razr. gimn. v Vel. Bečkerekcu, Helena Škrabl, uč. I. razr. mešč. š. v Mariboru (želi obenem vsem »Jutrovčkom« prav veselo in srečno novo leto!) Milica Lovec, uč. II. razr. real. gimn. v Ljubljani, Franci Širme, učenec v Ljubljani, Milan Jerman, uč. V. razr. v Trziču, Milan Rožanec, uč. I. razr. v Ljubljani, Mira Robič, uč. II. razr. v Središču ob Dravi, Dušan Moškon, uč. II. razr. v Središču ob Dravi, Panič Srečko, uč. II. razr. v Središču ob Dravi, Marjan Homec, uč. I. razr. v Mariboru, Boris in Mila Hamrla, uč. II. razr. v Trbovljah, Joško

Tripiat, uč. V. razr. v Breznici, Nani Vode, uč. II. razr. real. gimn. v Kaplji vasi pri Kamniku, Ladislava Burja, uč. IV. razr. v Črnomlju, Karei Zdošek, uč. II. razr. mešč. š. v Gaberjah pri Celju (tvoja pravljica je prav dobra samo za tisk še ni zrela!) Zdošek Herman, uč. II. razr. v Celju, Vilko de Costa, učenec v Mostah pri Ljubljani (naši umetniki so bili za tvojo risbo zelo navdušeni: posebno skrat jim je bil oš silc všeč!) Vidmar Ladislava, uč. IV. razr. v Mariboru, Stanko Novoselič, učenec v Sevnici ob Savi, M. Lipuza, uč. V. razr. v Trbovljah, Žmave Drao-tia, uč. V. razr. v Krčevini, Blaško Davorin, uč. III. razr. mešč. š. v Celju, Marta Meze, uč. II. razr. v Dol. Logatcu, Franjo Kranjc, uč. II. razr. v Somboru, Ivan Košak, uč. IV. razr. v Trbovljah, Stancer Josip, uč. IV. razr. v Mariboru (tvoja pesem je ganila strica Matica do solz. Hotel jo je objaviti, pa na žalost ni bilo prostora.) Zvonko Savnik, uč. III. razr. v Škojki Loki, N. Vulgah, uč. I. razr. real. gimn. v Celju, Miloška Padar v Rihnici (tvoja risba nam je bila zelo všeč, samo prepozno smo je prejeli!) Slavica Pogačar, uč. I. razr. gimn. v Kranju, Lidica Pogelšek, uč. IV. razr. v Hrastniku, Zvonka Čizman, uč. I. razr. žen. gimn. v Sarajevu, Jožef Glaser v Kapeli, p. Slatina Radenci, Boris in Savo Simončič, uč. II. razr. v Sl. Požegi, Branko Vravnik, uč. V. razr. v Radečah pri Zidanem mostu, Milena Premru v Kranju, Vlasta in Vladimir Pertot, uč. III. razr. v Ptujju, Mlakar Rudolf, uč. I. razr. real. gimn. v Celju, L. Namar, uč. V. razr. v Žirih, Dušana Lopac, uč. III. razr. gimn. v Novi Gradiški, Marica Grajžl, uč. V. razr. v Celju, Vida Jeglič, uč. V. razr. v Radečah pri Zidanem mostu. (Ivan Cankar je prav dobro zadel!) Jolanda Vizjak, uč. IV. razr. v Topuskem, Gimpelj Albert, vas Prapat 5, p. Semič, Vera in Milan Čujež, uč. V. razr., Duplje pri Kranju, Oskar Črepinšek, učenec v Celju, Milica Stamol, uč. mešč. š. v Celju, Jasminka Tič, uč. I. razr. v Topuskem, Bogdan Robida, uč. IV. razreda v Zagrebu, Anica Vozelj, uč. II. razr. real. gimn. v Ljubljani, Engelsberger Rupert, uč. II. razr. v Krškem, Uroš Hribernik, uč. IV. razr. v Žireh, Milan Majer, uč. II. razr. gimn. v Beogradu, Aleksander Prešern v Kranju, Marija in Margareta Kosovinc, uč. III. razr. gimn. v Ljubljani, Lojze Mazi, uč.

V. razr. na Jesenicah, Vsevolod Košiča, uč. II. razr. v Ljubljani, Dragomil Makuc, uč. II. razr. v Zalogu, Razbornik Zofka, uč. III. razr. gimn. v Beogradu, Majda Lušin, uč. III. razr. v Ljubljani, Krista Planinšek, uč. IV. razr. v Vin-kovcih, Lojze Mazi, uč. V. razr. na Je-senicah, Nilka Fakin, uč. I. razr. v Kranju, Vjekoslav Lukančič, učenec v Du-gji Resi, Bavcer Jožica, uč. IV. razr. v Mariboru, Povše Ferdinand, uč. III. razr. v Savi pri Litiji, (od vseh tvojih risb nam je bil kralj Aleksander najbolj všeč. Prav dobro si ga zadel!) Ovse-nek Mirko, II. razr. mešč. š. v Tržiču, Rado Kosmus, uč. IV. razr. v Paračinu, Finžger Marjan, uč. II. real. gimn. v Mariboru, Franc Judec, uč. IV. razr. v Grižah pri Celju, Florjančič Ivan, uč. V. razr. v Zidanem mostu, Branko Zi-nauer, uč. III. razr. real. gimn. v Mari-boru, Saša Kump, uč. I. razr. v Kranju, Franci Adamič, učenec v Ljubljani, Mi-ljutin Urbas, uč. I. razr. real. gimn. v Mariboru, Tonček Kržišnik, uč. III. razr. v Žirek, Stanko Dešnik, uč. II. razr. v Falah pri Mariboru, Hinko Haas, uč. I. razr. real. gimn., v Moškem, Boris Ban, uč. I. razr. real. gimn. v Kočevju, Ivan Novak, učenec v Karlovcu, Milica in Danijel Gregorčič, uč. II. razr. real. gimn. v Mariboru, Niko Bernard na Je-senicah (svetujemo ti, da pojdeš na Srednjo tehnično šolo. Potem se lahko posvetiš poklicu, ki te veseli. Tvoja risba je izvrstna. Na žalost je nismo mogli objaviti, ker je prevelika. Le pō-gumno naprej!) Josip Blas, uč. VI. razr. v Rušah pri Mariboru.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Manica:

Ali je to mogoče?

Janezek, doma iz Poljan nad Škofjo Loko, in Francek z Viča, sta hodila skupaj v šolo. Nekoč jima je prišlo ne-kaj navskriž in začela sta se prepirati. Prepiru je sledil pretep in naposled je Janezek — ki je bil močnejši — pre-magal Francka in ga dobro obunkal. Ko je gospod učitelj slišal o tem, je po-klical oba poredneža k sebi ter jima rekel:

»Za kazen bosta pisala vsak svoj rojstni kraj. Ti Janezek, ga moraš za-pisati do jutri pet in dvajsetkrat, a ti Francek, pa stokrat. Sta razumela?«

»Uhu,« je zajokal Francek. »Premag-an, tepen sem bil in vendar je moja kazen trikrat večja kot Janezkova!«

»Molči,« je dejal ostro gospod učitelj: »Saj je vendar Janezkova kazen še en-krat večja kot tvoja.«

Otroci, ali ima gospod učitelj prav?

Stale za male

Učitelji (vpije): »Vi... vi... tam v zadnji klopi... mir... pravim — kaj? Ali mislite, da moja ušesa ne segajo do vaše klopi?!...«

★

Marica (kaže s prstkom na zvezde in vpraša): »Mamica, kaj je tisto tam na nebu?«

Mama: »To so nebeške svetilke!«

Marica: »Ubog Bog, koliko elektrike mora porabiti za vse te svetilke.«

★

Učitelj: »Kdo je ustvaril svet?«

Janezek: »Ustvaril ga je... ustvaril ga je...«

Učitelj se razjezi, ker vidi, da Jane-zek nič ne zna in ponovi svoje vpraša-nje s strogim glasom: »Kdo je ustvaril svet?«

Janezek zahtji: »Pro... pro... pro-sim jaz... ga... ni... nisem...«

★

Mihec: »Striček, kupi mi sladkor-čke!«

Stric: »Kupil ti jih bom, ko boš po-zabil na to.«

Čez pol ure reče Mihec:

»Hej, striček, zdaj sem že pozabil na-nje. Ali mi jih boš sedaj kupil?«

★

Učitelj: »Povejte mi, otroci, zakaj je veliki petek tako žalosten dan za vse kristjane?«

Otroci molčijo.

Učitelj: »Nu, ali tega nihče od vas ne ve?«

Tedaj se oglasi v zadnji klopi debeli Tonček:

»Ker na veliki petek ne smejo jesti!«

Rešitev številnice

vrtavka

† Srečko Kosovel:

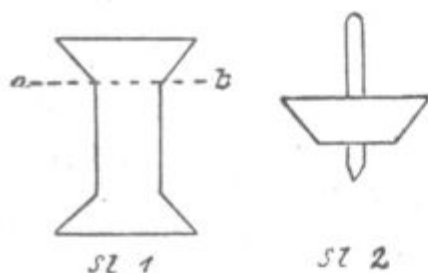
Polh

Kdo naj gre
izpod strehe
po orehe,
v mlake vode
po želode —
kdo naj gre?

Toplo je po naših duplih,
kde bi v travo in mlakuže,
kdo bi čez rjave luže,
dežnika nihče ne da mi,
solnce luči noče dati —
ah, najboljšje bo še spat.

Za spretno roke**Vrtavka**

Vrtavko si lahko napravimo iz tulca od sukanca. (Sl. 1.) katerega odrežemo, kakor kaže črta a b. Skozi luknjo vtaknemo paličico, ki naj bo na enem koncu koničasta.

Vrtavka je gotova. S pazem in kavalcem primemo za paličico ter hitro zavrtimo. Vrtavka se bo vrteča in plesala po mizi, da bo kaj.

Kvadrat

1	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično:

1. reka v Albaniji, katere izviri so v Jugoslaviji,
2. vodna žival,
3. pritok Morave,
4. planet.

Križaljka »Snežni mož«

Navpično: 1. Mesto na Vipavskem, 2. živalski glas, 4. oblika pom. glagola, 5. igralna karta, 6. veznik.

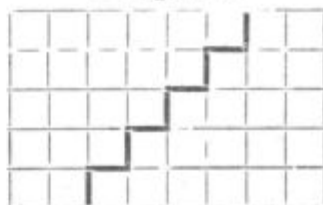

Vodoravno: 2. Škodljiva žival, 3. upanje, 4. jugoslovanska reka, 7. vele mesto na Japonskem.

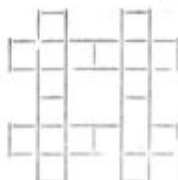
Rešitev križaljke »Zamorček«

Vodoravno: 1. ime, 4. Omamu, 6. velik, 7. Nil, 8. st., 9. te, 10. on.

Navpično: 1. imeniten, 2. mali, 3. Emil, 4. ov, 5. uk, 8. sto.

Stopnice

Vsaka beseda je sestavljena iz dveh besed: prva se pri debeli črti konča, druga pa začne, prva je zaznamovana z a, druga z b, beseda, ki jo te dve tvorita, pa s c. Pomen besed je: 1: a) beseda, s katero nagovarjamo odraslega moškega, b) ploskovna mera, c) oseba, ki ukazuje. 2: a) nevernik, b) odmev, c) brstič. 3: a) prometno sredstvo, b) del telesa, c) stroj za domačo obrt. 4: a) mesec, b) vzgoja, c) posoda za pijačo. 5: a) veznik, b) slaščica, c) lepa ženska.

Okvir

Vstavi v ta okvir besede: kopača, pešpot, veriga — in besedo, ki pomeni nekaj, s čimer se kratkočasijo otroci.